

Hoe een (basket)bal rollen kan ...

Van oud naar nieuw

*Sommige mensen lijken in de wieg gelegd voor het werk dat ze later in hun leven uitvoeren. Andere mannen en vrouwen voeren een taak uit die je helemaal niet van hen verwacht had. Wouter De Moyer uit **Geraardsbergen** hoort duidelijk bij die tweede categorie.*

*Zowat een jaar geleden werd hij aangesteld als verantwoordelijke van de **Evangelische Kerk De Levensbron**. Voor hem een belangrijke nieuwe stap op zijn levenspad. Ook een bijzondere taak voor iemand die nog maar 29 jaar is. En die ook zijn handen vol heeft aan een jong gezin.*

De tijd dat vrijwel iedere jonge Vlaming opgroeide in een degelijk christelijk gezin ligt al ver achter ons. Ook voor de ouders van Wouter was het katholicisme nauwelijks meer dan een vervlogen traditie. Maar het was wel een warm gezin en de vijf kinderen hadden een stevige band. Er gebeurde niet veel bijzonders: hij ging graag naar school en was goed in wiskunde en sport. De tradities werden thuis gerespecteerd: Wouter vierde zijn eerste en plechtige communie. Maar de betekenis daarvan was voor hem niet echt duidelijk: *"Ik deed dat omdat iedereen die katholieke godsdienst volgde, het deed en ik volgde uiteraard geen 'zedenleer'. Ik geloofde wel in God. Maar de Bijbel was niet meer dan een verzameling verhalen die bij de kerk hoorde."*

Plotseling kwam er een einde aan het doodgewone en voorspelbare leventje. Wouter: *"Mijn vader werd ziek, hij kreeg slokdarmkanker. Als kleine jongen van 10 jaar zag ik daar de ernst niet van in. Gewoon een ziekte die je overwint met de juiste medicijnen. Maar toen mijn vader wat later onder het mes moest, kreeg ik een ander gevoel. Zijn slokdarm werd verwijderd en vervangen*

door een kunstmatige verbinding. Hij begon heel erg te vermageren en moest meermalen naar het ziekenhuis voor een bestraling. Doordat ik aan mijn moeder merkte dat het niet goed ging met papa, begon de ernst stilaan door te dringen."

Waarom?

Eén schooljaar later, in 2003, toen Wouter het zesde leerjaar volgde, overleed zijn vader. Nog maar 48 jaar. Hij liet een vrouw en 5 kinderen achter. De jongste 7, de oudste 21. Vader was weg, de vragen bleven. *"Hoe kon het in zo'n korte tijd omslaan van een 'gewoon', rustig leventje naar een leven zonder papa? Waarom moest dit nu juist mijn papa overkomen? Kon het niet iemand anders zijn? Mijn papa heeft toch nooit iets misdaan?"* Als hij aan deze tijd terugdenkt, weet Wouter nog goed hoe al die vragen in zijn hoofd bleven spoken. Jong als hij was, geraakte hij in een diepe, zwarte put. Nachtenlang huilde hij. Maar het veranderde niets aan de situatie.

De onmetelijke leegte was voor de achterblijvers moeilijk om mee om te gaan. In het gezin dat voordien zo warm was, viel er een ijzige stilte. *"Gelukkig*

Er kwam een verandering in het 'gewone', rustige leventje: "Mijn vader werd ziek, hij kreeg slokdarmkanker. Als kleine jongen van 10 jaar zag ik daar de ernst niet van in."

Zonder dat ze er ooit voor gekozen hadden, moesten de kinderen nu zelf instaan voor hun onderhoud, het wassen en strijken van de kleren, en al die huishoudelijke dingen.

had ik een goede band met mijn juf van het zesde leerjaar. Ik kon ook tijdens de speeltijd vaak bij haar in de klas blijven. Toch was niets meer als voorheen. Thuiskomen van school was anders. Mijn mama was niet meer dezelfde. Zij was binnen het gezin de persoon die papa volgde. Zij was de vrouw die achter haar man stond. Papa ondernam en mama ondersteunde. Maar zelf de teugels in handen nemen en de kar trekken ... nee, zo was mijn moeder niet. De gedachte dat zij nu alleen – zonder een man die de leiding neemt – de boel draaiende moest houden, heeft bij mijn moeder iets

doen breken. Ze zocht vanaf dan haar steun en toeverlaat in het café en in de drank. Met alle gevolgen van dien: ze ontspoorde volledig. Door de drank vergat ze voor ons – haar kinderen – te zorgen. Het geld ging naar de drank in plaats van naar de onbetaalde rekeningen.”

Terwijl de oudste twee kinderen op kot zaten en de middelste heen en weer reisde naar een school in Gent, zaten de twee jongsten vaak alleen thuis. Grote zus ging inkopen doen zodat we toch genoeg te eten en te drinken hadden. Zonder dat ze er ooit voor gekozen hadden, moesten de kinderen nu zelf instaan voor hun onderhoud. Het wassen en strijken van de kleren en alle andere huishoudelijke taken. Wouter: *“Eerst kwam mama nog af en toe thuis om haar roes uit te slapen, maar dat was na korte tijd ook niet meer aan de orde. Ik herinner me nog levendig enkele gevolgen hiervan. Zo kwamen mijn kleine broer en ik op een dag thuis van school en konden we niet meer binnen in huis: de sleutel paste niet meer in het slot. We vonden een brief waarin stond dat we de nieuwe sleutels konden ophalen op het politiebureau. De deurwaarder was langsgeslagen om de inventaris op te nemen. De verkoop van de inboedel, en misschien zelfs het huis, leek er aan te komen.”*

Wakker geschud

De dreiging van gerechtelijke stappen had de twee grote broers en de zus wakker geschud. Zo kon het niet langer verder. Het was tijd om zowel de financiën als het drankprobleem aan te pakken. Mama werd opgenomen in een afkickcentrum. Ze had

blijvende schade opgelopen door de drankverslaving. En haar korte-termijngerheugen functioneerde nog nauwelijks. De kinderen gingen haar iedere week opzoeken. Maar ze kregen telkens het verwijt dat ze nooit langskwamen. Emotioneel was dat een zware tijd. Toch kregen de kinderen beetje bij beetje

hun leven terug op de rails. Het verblijf van moeder in het afkickcentrum zou vier jaar duren.

Van oud naar nieuw

Wouter had zich op een nieuwe sport gestort: basketbal. Hij speelde in clubverband en was daarbuiten ook graag met de bal bezig. Aan het einde van het tweede jaar secundair onderwijs hoorde hij van een basketbalkamp dat georganiseerd werd door 'SportQuest'. Een aantal Amerikaanse spelers kwam naar Geraardsbergen om de jongeren wat kneepjes van het vak bij te brengen, en dat was een buitenkans. Het was een internationale christelijke organisatie. Ze werkten samen met de jeugdgroep van de plaatselijke Evangelische Kerk. Tijdens dat kamp kon Wouter voor het eerst weer van het leven genieten. Een duidelijk lichtpunt na heel wat donkere jaren. Daarbij waren het niet alleen de sportactiviteiten die Wouter aanspraken. Ook de verhalen die de atleten tijdens de pauzes vertelden over hun persoonlijke leven – en de rol die God daarin speelde – waren boeiend. *"Toch bleven die niet echt bij – ik kwam uiteindelijk om te sporten. Aan het einde van de week gaf ik toch aan dat ik het jammer vond dat het kamp voorbij was. Ik kreeg daarom de uitnodiging om aan te sluiten bij de andere activiteiten van de plaatselijke jeugdgroep, doorheen het jaar. Telkens ik*

Tijdens dat sportkamp kon Wouter voor het eerst weer van het leven genieten. Een duidelijk lichtpunt na heel wat donkere jaren.

daar kwam, genoot ik volop van de vriendschap, de warmte en de vreugde die er heerste. Maar wanneer ik terug thuiskwam, verdween dat gevoel al even vlug. Ik vroeg me af waarom die positieve energie niet kon blijven. Maar blijkbaar was het gemis van mijn vader zo sterk en de situatie met mijn moeder zo erg, dat ik telkens weer naar beneden getrokken werd."

Een nieuwe playlist

Wat bij Wouter nogal onwennig aanvoelde, was het moment dat de jongeren samen gingen zingen – ze noemden dat 'worship' – en bidden. Niet

**Ik merkte dat
ik mijn hart
kon luchten bij
Hem, iets dat
ik vroeger bij
mijn vader deed
en dus al heel
lang gemist had.
De leegte werd
gevuld door
God.**

ongebruikelijk in een kerk. Maar voor iemand die het niet gewend is toch redelijk ongemakkelijk. Maar toen hij zich in het soort muziek ging verdiepen waar de jongeren mee bezig waren, begon hij die steeds beter te begrijpen. “Mijn playlist ging meer en meer uit worshipmuziek bestaan en ‘s avonds in bed ging ik bidden tot God. Ik merkte dat ik mijn hart kon luchten bij Hem, iets

dat ik vroeger bij mijn vader deed en dus al heel lang gemist had. De leegte die ik had, werd gevuld door God. En van Hem wist ik dat Hij nooit zou sterven. Hij zou dus nooit uit mijn leven verdwijnen.”

Wouter ging vurig bidden dat het beter zou gaan met zijn moeder, die nog altijd aan het afkicken was. “Op dat moment zag ik geen resultaat, maar achteraf begreep ik dat God aan het werk was. Op dit moment is mijn moeder al 8 jaar vrij van de alcohol. En ze heeft geen drang meer naar de drank. Dankzij wat hulpmiddelen, slaagt ze er ook in om dingen te onthouden. Als ik nu met mijn kinderen op bezoek kom, herinnert ze zich dat nog. Als ik mijn moeder zie genieten van het leven, geeft me dat een warm gevoel. Ze durft nu weer onder de mensen te komen. En dat kan je best een wonder noemen, als je weet hoe diep ze gezeten heeft.”

een sportkamp terecht kwam en daar geboeid raakte door het evangelie, is opmerkelijk. Hij kreeg via de jeugdgroep van de kerk uiteindelijk de verantwoordelijkheid over De Levensbron. En dat is minstens even wonderlijk. Bijzonder is ook de manier waarop hij de drama's uit zijn jeugd leerde verwerken. Wanneer hij terugkijkt, moet ook hij toegeven dat een balletje soms vreemd rollen kan. Nu ziet Wouter het leven in feite tegemoet als een avontuur – niet altijd gemakkelijk, wel altijd boeiend. “Nog steeds loop ik tegen zaken aan waarvan ik de betekenis op dat moment niet altijd begrijp. Maar ik weet dat God een plan heeft met mijn leven en dat Hij de bestemming kent. God wil ons bijstaan in ons leven. Het is aan ons om het roer in handen te nemen en te varen in de richting die Hij voorziet.”

Wouter De Moyer,
bewerking Don Zeeman

Avontuur

Hoe Wouter via zijn belangstelling voor basketbal bij

